

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA WIELKOPOLSKIEGO

Poznań, dnia 1 czerwca 2017 r.

Poz. 4153

WYROK NR IV SA/PO 1227/14
WOJEWÓDZKIEGO SĄDU ADMINISTRACYJNEGO W POZNANIU

z dnia 16 kwietnia 2015 r.

w sprawie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi Daszewice

Na podstawie

Sygn. akt IV SA/Po 1227/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2015 r.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia WSA Maciej Busz

Sędziowie WSA Donata Starosta (spr.)

WSA Józef Maleszewski

Protokolant sekr. sąd. Agnieszka Walocha

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2015 r.

sprawy ze skargi Wojewody Wielkopolskiego

na uchwałę Rady Miejskiej w Mosinie

z dnia 30 czerwca 2014 r., nr LXIV/452/14

w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi Daszewice

1. stwierdza nieważność zaskarżonej uchwały w § 31 ust. 3 pkt 2 w zakresie wyrazów „lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek”;
2. w pozostałym zakresie skargę oddala;
3. zasądza od Gminy Mosina na rzecz Wojewody Wielkopolskiego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IV SA/Po 1227/14

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 30 września 2014 r. Wojewoda Wielkopolski złożył do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu skargę na uchwałę nr LXIV/452/14 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 30 czerwca 2014 roku w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów części wsi Daszewice. Wojewoda wniósł o stwierdzenie nieważności § 13 ust. 7 oraz § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały w zakresie wyrazów „lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek” oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Wojewoda zarzucił § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 1 i 6 ustawy z dnia 27 marca 2003 roku o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2012r., poz. 647 ze zm.) - zwanej dalej „u.p.z.p.” w zw. z § 4 pkt 1 i 6 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 roku w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587) zwanego dalej „rozporządzeniem” - poprzez brak ustalenia maksymalnej wysokości i geometrii dachu odrębnego budynku mieszkalnego w sytuacji dopuszczenia na terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem 1U/MN lokalizacji budynku mieszkalnego jako odrębnego budynku. Natomiast przepisowi § 13 ust. 7 uchwały zarzucił naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w zw. z § 4 pkt 9 oraz § 8 ust. 1 rozporządzenia poprzez ustalenie wytycznych dotyczących możliwości realizacji innych dróg wewnętrznych w sytuacji jednoczesnego ustalenia dla tych terenów szczegółowych zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej, w tym przewidzianych w planie dróg wewnętrznych.

W uzasadnieniu Wojewoda wyjaśnił, że mocą § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały na terenie oznaczonym na rysunku planu symbolem 1U/MN dopuszczono realizację jednego lokalu mieszkalnego dla każdego budynku o funkcji usługowej lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek, tymczasem w § 31 ust. 3 pkt 6 ppkt a) i § 31 ust. 2 pkt 7 ppkt a) uchwały określono parametry wysokości i geometrii dachów tylko w odniesieniu do budynków usługowych lub budynku usługowego z lokalem mieszkalnym. Zdaniem Wojewody zapis ten nie wyczerpuje obowiązku ustalenia ww. parametrów także dla samodzielnych budynków mieszkalnych, stanowiących w myśl przepisów ustawy z dnia 7 lipca 1994 roku Prawo budowlane (Dz. U. z 2013r., Nr 1409), odrębne od innych rodzaje budynków.

W ocenie Wojewody niezrozumiałe i nie znajdujące uzasadnienia prawnego są zapisy § 13 ust. 7 uchwały przewidujące możliwość realizacji innych dróg wewnętrznych niż wyznaczone w planie. Tym bardziej przy uwzględnieniu okoliczności, że zapisy te nie znajdują odzwierciedlenia na rysunku przedmiotowego planu, mimo że § 8 ust. 1 rozporządzenia wymaga, aby na projekcie rysunku planu miejscowego stosować nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie projektu rysunku planu miejscowego z projektem tekstu planu miejscowego. Zdaniem Wojewody zapisy § 13 ust. 7 uchwały są niezależne od ustaleń dotyczących dróg wewnętrznych oznaczonych w planie miejscowym symbolami KDW, które to w sposób prawidłowy zostały wydzielone liniami rozgraniczającymi na rysunku planu.

W odpowiedzi na skargę Rada Miejska Mosina wniosła o jej uwzględnienie poprzez stwierdzenie nieważności § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały w zakresie wyrazów „lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek” oraz o jej oddalenie w pozostałym zakresie.

Rada Miejska zwróciła uwagę, że zgodnie z art. 27 ustawy u.p.z.p. zmiana zaskarżonego planu miejscowego w zakresie wykreślenia wyrazów „lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek” albo uzupełnienia zapisów w § 31 ust. 3 pkt 6 i pkt 7 o parametry dla wolnostojącego - odrębnego budynku mieszkalnego wiązałyby się w rzeczywistości ze sporządzeniem nowego planu miejscowego, a zatem przeprowadzeniem procedury, o której mowa w art. 17 u.p.z.p., a § 31 mógłby funkcjonować bez wyrazów „lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek”. Tym samym zdaniem Rady Miejskiej zasadne jest, w celu uniknięcia konieczności ponawiania procedury planistycznej, uwzględnienie skargi Wojewody Wielkopolskiego i stwierdzenie nieważności § 31 ust. 3 pkt 2 zaskarżonej uchwały w zakresie wyrazów „lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek”.

Odnosząc się do zarzutu Wojewody dotyczącego § 13 ust. 7 uchwały Rada Miejska wyjaśniła, że w przypadku terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej MN, za wyjątkiem terenu 34MN, 65MN,

terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej szeregowej (MNs), terenów zabudowy mieszkaniowej jednorodzinnej i usług (1MN/U, 2MN/U, 3MN/U, 4MN/U, 5MN/U, 1 OM N/U, 11MN/U, 12MN/U, 13MN/U, 14MN/U, 15MN/U, 16MN/U, , 17MN/U, 6 MN/U, 7MN/U, 8MN/U), terenów zabudowy usługowej z dopuszczeniem funkcji mieszkaniowej (3U/MN, 4U/MN) ustalano między innymi parametr minimalnej powierzchni nowo wydzielonej działki budowlanej oraz minimalną szerokość frontu, a w przypadku pozostałych terenów, poza drogami oraz terenami wód powierzchniowych śródlądowych (WS) ustalono tylko parametr minimalnej powierzchni działki budowlanej. Z rysunku planu natomiast wynika, że znalazły się na nim także zalecenia dotyczące proponowanego podziału na działki budowlane. Oznacza to, że cały obszar planu miejscowego, szczególnie tereny przeznaczone pod już ww. funkcje oznaczone symbolami MN, MNs, MN/U został przeanalizowany z punktu widzenia ewentualnych podziałów i stanowił punkt wyjścia do wyznaczenia układu komunikacyjnego obejmującego zarówno drogi publiczne i drogi wewnętrzne. Drogi zarówno publiczne i wewnętrzne zostały wyznaczone wszędzie tam, gdzie było to możliwe i w taki sposób aby umożliwić racjonalny podział terenu na działki budowlane i ich obsługę komunikacyjną. Zapis § 13 ust. 7 uchwały, zezwala się na realizację innych niż wyznaczone w planie dróg wewnętrznych, w ramach zagospodarowania terenu, na określonych zasadach dotyczących szerokości jak i odległości zabudowy od tej drogi, dla zapewnienia pełnej obsługi komunikacyjnej obszaru.

Dodatkowo Rada Miejska wskazała, że w przypadku terenów dla których nie określono minimalnej szerokości działki budowlanej, konieczne było znalezienie takiego rozwiązania, aby powstałe w wyniku podziału terenu działki miały dostęp do drogi publicznej umożliwiający doprowadzenie infrastruktury technicznej oraz spełniający warunki określone w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie w zakresie m.in. zapewnienia dojazdu i dojazdu do budynków. Analiza istniejącego zagospodarowania terenu objętego planem miejscowym oraz struktura własności wskazała, że konieczne jest pozostawienie pewnej możliwości wydzielenia lub realizacji takich dróg wewnętrznych. Brak takiej możliwości stwarzałyby konieczność ustanowienia służebności drogowej, co jest rozwiązaniem dużo gorszym, niż wydzielenie lub realizacja drogi wewnętrznej. Jednocześnie w celu uporządkowania zabudowy, tj. nie pogłębiania istniejących problemów przestrzennych związanych z obsługą komunikacyjną działek , dla tak wydzielanych lub realizowanych dróg wewnętrznych ustalono parametry takiej drogi wewnętrznej. Brak określenia parametrów takiej realizowanej drogi wewnętrznej mógłby doprowadzić do sytuacji , że ich parametry byłyby niewystarczające do doprowadzenia w nich infrastruktury technicznej oraz zapewnienia dojazdu lub dojazdu do budynków. W ocenie Rady Miejskiej zapis § 13 ust. 7 uchwały stwarza możliwość jeżeli zaistnieje taka konieczność, uregulowania obsługi komunikacyjnej działek. Wydzielenie i urządzenie drogi wewnętrznej na terenie o określonym przeznaczeniu, stanowi integralną i nierozłączną część tego terenu i dlatego też nie ma potrzeby wyodrębniania tej części terenu pod względem geograficznym i nazewnictwa na rysunku planu. Zapis § 13 ust. 7 uchwały służy doprecyzowaniu zasad podziału nieruchomości, w szczególności w przypadku terenów, w stosunku do których nie określono minimalnej szerokości frontu działki, ale nie tylko i jednocześnie pozostawia pewne ściśle określone pole manewru rozwiązania problemów obsługi komunikacyjnej działek zarówno zainwestowanych jak i planowanych do zainwestowania niemożliwych do przewidzenia na etapie sporządzania planu miejscowego.

Wojewódzki Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 1 § 1 i 2 ustawy z dnia 25 lipca 2002 r. Prawo o ustroju sądów administracyjnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 270) w związku z art. 3 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270) zwanej dalej jako "p.p.s.a.", sądy administracyjne sprawują wymiar sprawiedliwości poprzez kontrolę działalności administracji publicznej. Wspomniana kontrola sprawowana jest pod względem zgodności z prawem, jeżeli ustawy nie stanowią inaczej i obejmuje orzekanie przez sądy administracyjne także w sprawach skarg na akty prawa miejscowego organów jednostek samorządu terytorialnego i terenowych organów administracji rządowej (art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a.). Zgodnie z art. 134 § 1 p.p.s.a. Sąd rozstrzyga w granicach danej sprawy nie będąc jednak związany zarzutami i wnioskami skargi oraz powołaną podstawą prawną.

Nie ulega wątpliwości, że zaskarżona uchwała jako podjęta w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest aktem prawa miejscowego (art. 14 ust. 8 u.p.z.p.), zatem należy do kategorii aktów, o których mowa w art. 3 § 2 pkt 5 p.p.s.a. Oceny, czy uchwalony miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego jest obarczony wadą skutkującą stwierdzeniem jego nieważności na podstawie art. 147 § 1 p.p.s.a. dokonuje się zaś na gruncie art. 28 ust. 1 u.p.z.p., w myśl którego naruszenie zasad sporządzania studium lub planu miejscowego, istotne naruszenie trybu ich sporządzania, a także

naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały rady gminy w całości lub części.

Skarga w niniejszej sprawie wniesiona została przez Wojewodę Wielkopolskiego w trybie art. 93 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz.U. z 2013 r. poz. 595). W tym miejscu należy wytłumaczyć, że zgodnie z art. 91 ust. 1 tej ustawy uchwała lub zarządzenie organu gminy sprzeczne z prawem są nieważne. O nieważności uchwały lub zarządzenia w całości lub w części orzeka organ nadzoru w terminie nie dłuższym niż 30 dni od dnia doręczenia uchwały lub zarządzenia, w trybie określonym w art. 90. Natomiast zgodnie z treścią art. 93 ust. 1 wskazanej ustawy po upływie terminu wskazanego w art. 91 ust. 1 organ nadzoru nie może we własnym zakresie stwierdzić nieważności uchwały lub zarządzenia organu gminy. W tym przypadku organ nadzoru może zaskarżyć uchwałę lub zarządzenie do sądu administracyjnego.

Wyjaśnienia wymaga również, że sądowa kontrola uchwały w przedmiocie miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dokonywana jest w kontekście przesłanek wymienionych w art. 28 ust. 1 u.p.z.p.. Wprawdzie skarżący nie podniósł zarzutu naruszenia zasad sporządzania planu, ale Sąd zbadał tą okoliczność z urzędu. W ocenie Sądu procedura ta w kontrolowanej sprawie przebiegała z zachowaniem trybu określonego w art. 17 u.p.z.p.

Stosownie do przepisu art. 17 pkt 1 u.p.z.p. Burmistrz Gminy Mosina, po podjęciu przez Radę Miejską w Mosinie uchwały nr L/355/09 z dnia 29 października 2009 r. w sprawie przystąpienia do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla terenów wsi Daszewice, ogłosił w prasie oraz przez obwieszczenie, o przystąpieniu do sporządzania planu, określając formę, miejsce i termin składania wniosków do planu. Dając zadość wymogom przepisu art. 17 pkt 2 u.p.z.p. Burmistrz zawiadomił na piśmie o podjęciu uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu instytucje i organy właściwe do uzgadniania i opiniowania planu. Następnie działając w oparciu o art. 17 pkt 4 u.p.z.p. Burmistrz sporządził projekt planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko. Sąd stwierdza również, że zgodnie z art. 17 pkt 6 u.p.z.p. Burmistrz wystąpił o niezbędne opinie o projekcie planu, uzgodnienia projektu planu.. Stosownie do art. 17 pkt 9 i 11 u.p.z.p. Burmistrz ogłosił w prasie oraz poprzez obwieszczenie o wyłożeniu projektu planu wraz z prognozą oddziaływania na środowisko do publicznego wglądu oraz zorganizował publiczną dyskusję. W aktach administracyjnych sprawy znajduje się również dokument, określający sposób rozpatrzenia uwag do projektu planu. Tym samym Sąd stwierdza, iż zaskarżona uchwała została podjęta zgodnie z wymogami procedury planistycznej. Sąd stwierdza również, że zaskarżona uchwała jest zgodna z uchwałą nr LVI/386/10 Rady Miejskiej w Mosinie z dnia 25 lutego 2010 r. w sprawie uchwalenia Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Mosina.

Przechodząc do merytorycznej oceny zarzutów podniesionych przez Wojewodę, w pierwszej kolejności wskazać należy, że bezspornym między stronami postępowania pozostaje okoliczność wadliwości § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały, bowiem Rada Miejska podzieliła argumentację Wojewody w tym zakresie.

W przepisie art. 15 ust. 2 u.p.z.p. zawarto zestawienie obligatoryjnych elementów jakie powinien zawierać miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego w tym m.in. zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz linie zabudowy i gabaryty obiektów.

Obowiązek zawarcia w planie zagadnień określonych w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. nie jest bezwzględny, gdyż musi ulegać dostosowaniu do warunków faktycznych panujących na obszarze objętym planem. Jeżeli plan w ogóle nie przewiduje zabudowy, to oczywiście nie może przewidywać parametrów i wskaźników kształtowania zabudowy. Plan miejscowy zawiera obligatoryjne ustalenia o jakich mowa w art. 15 ust. 2 u.p.z.p. jeżeli w terenie powstają okoliczności faktyczne uzasadniające dokonanie takich ustaleń (Z. Niewiadomski (red.) Planowanie i zagospodarowanie przestrzenne. Komentarz, Wydanie 7, Wydawnictwo C.H. BECK, Warszawa 2013, s. 161).

W § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały Rada Gminy dopuściła dla terenu oznaczonego na rysunku planu symbolem 1U/MN realizację jednego lokalu mieszkalnego dla każdego budynku o funkcji usługowej lub lokalizację budynku mieszkalnego jako odrębny budynek, jednocześnie określając w § 31 ust. 3 pkt 6 ppkt a i

§ 31 ust. 3 pkt 7 ppkt a parametry wysokości zabudowy i geometrii dachu jedynie dla budynku usługowego lub budynku usługowego z lokalem mieszkalnym. Sąd w pełni podziela stanowisko Wojewody, iż powyższe zapisy nie wyczerpują obowiązku ustalenia parametrów wskazanych w § 31 ust. 3 pkt 6 i 7 uchwały dla samodzielnych budynków mieszkalnych. Pojęcie budynku usługowego z lokalem mieszkalnym nie jest bowiem pojęciem tożsamym z pojęciem budynku mieszkalnego. Z tego też względu, Sąd przychyłając się do wniosków stron postępowania, stwierdził nieważność § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały w zakresie wyrazów „lub lokalizację budynki mieszkalnego jako odrębny budynek”.

Zasadniczą kwestię sporną w niniejszej sprawie stanowi okoliczność czy Rada Miejska była uprawniona do zawarcia w treści uchwały zapisu przewidującego możliwość realizacji dróg wewnętrznych innych niż wyznaczone w planie. W § 13 ust. 7 uchwały Rada Miejska przewidziała bowiem, że dla zapewnienia pełnej obsługi komunikacyjnej obszaru zezwala się na realizację innych niż wyznaczone w planie dróg wewnętrznych, w ramach zagospodarowania terenu, na następujących zasadach:

- 1) minimalna szerokość drogi w liniach rozgraniczających: 8,0 m;
- 2) minimalna odległość zabudowy od linii rozgraniczającej drogi: 6,0 m;
- 3) projektowanie ścięć narożnych nie mniejszych niż 5,0 m × 5,0 m;
- 4) realizowanie dróg w miarę możliwości jako przelotowe;
- 5) w przypadku projektowania nieprzelotowego zakończenia drogi, ustala się obowiązek realizacji placu do zawracania samochodów o promieniu nie mniejszym niż 9,0 m.

Odnosząc się do zarzutu Wojewody w pierwszej kolejności wyjaśnić należy, że przepis art. 3 ust. 1 u.p.z.p. przewiduje, że co do zasady kształtowanie i prowadzenie polityki przestrzennej na terenie gminy, w tym uchwalanie studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego należy do zadań własnych gminy. Gminie przysługuje więc władztwo planistyczne dotyczące kształtowania polityki przestrzennej w zakresie przeznaczania i zasad zagospodarowania terenu. Gmina może samodzielnie kształtować sposób zagospodarowania danego obszaru podlegającego jej władztwu, pod warunkiem, że działa w granicach i na podstawie prawa. Tym samym gmina posiada samodzielność w kształtowaniu polityki przestrzennej na terenie gminy, jednak samodzielność ta realizowana może być tylko w granicach dozwolonych prawem.

Sąd w składzie rozpatrującym niniejszą sprawę uznał, że kwestionowane przez Wojewodę uregulowanie zawarte w § 13 ust. 7 uchwały mieści się w granicach przyznanego Radzie Miejskiej władztwa planistycznego. Przepis art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w brzmieniu obowiązującym w dniu podjęcia zaskarżonej uchwały przewidywał wśród obligatoryjnych elementów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustalenie zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. W ocenie Sądu w stanie faktycznym niniejszej sprawy dopuszczalne i uzasadnione było takie określenie zasad budowy systemów komunikacji, aby dopuścić możliwość lokalizacji innych dróg wewnętrznych niż przewidziane w planie. Zauważyć bowiem należy, że w § 11 uchwały przewidziano zasady scalania i podziału nieruchomości, które doznają uszczegółowienia w dalszych regulacjach uchwały odnoszących się konkretnych obszarów objętych planem. Warunki te określone zostały na podstawie art. 15 ust. 2 pkt 8 u.p.z.p. Do kompetencji Rady Miejskiej należało m.in. określenie zasady i warunków podziału i scalania nieruchomości, w tym określenie minimalnych lub maksymalnych szerokości frontów działek. Pamiętać jednakże należy, że ustalenie konkretnych parametrów działek powstałych w wyniku podziału nieruchomości oraz przebieg granic tych działek zastrzeżone zostało dla kompetencji organu wykonawczego gminy w decyzji zatwierdzającej podział nieruchomości. Tym samym na etapie uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego Rada Miejska nie określa konkretnego kształtu działek, a jedynie zasady przyszłego podziału. Zauważyć również należy, że plan miejscowy powinien być skonstruowany tak, ażeby zapewnić możliwość obsługi komunikacyjnej nieruchomości objętych planem, w tym również działek nowopowstałych w wyniku podziału tych nieruchomości. Taką też rolę w ocenie Sądu spełnia kwestionowany zapis § 13 ust. 7 uchwały. Jak wyjaśniła Rada Miejska w odpowiedzi na skargę, drogi publiczne i drogi wewnętrzne zostały wyznaczone wszędzie tam gdzie było to możliwe, ażeby umożliwić racjonalny podział działek, jednak zezwolono również na realizację innych dróg wewnętrznych, na określonych w planie zasadach, celem dokonania podziału terenów, dla których nie można było dokonać ustalenia minimalnej szerokości działki.

W ocenie Sądu omawiana regulacja mieści się w zakresie posiadanego przez Radę Miejską władztwa planistycznego.

Reasumując Sąd uznał, że zapis zawarty w § 13 ust. 7 uchwały, którym dopuszczono realizację innych niż wymienione w planie dróg wewnętrznych, przy jednoczesnym szczegółowym określeniu parametrów tych dróg, nie narusza przepisów prawa, i racjonalnym uzasadnieniu takiej regulacji w tym konkretnie planie zagospodarowania przestrzennego powoduje, że zarzut Wojewody uznać należało za niezasadny. Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela pogląd wyrażony w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego we Wrocławiu z dnia 17 marca 2015 roku (II SA/Wr 65/15 cbois.nsa.gov.pl), który powiedział, że regulowaniu w planie dróg wewnętrznych na przyszłość należy obejmować elementy określone w § 4 pkt 9 ww. rozporządzenia, w tym parametry układu komunikacyjnego. Dotyczy to również nowoprojektowanych dróg wewnętrznych. Organ w uchwale będącej przedmiotem zaskarżenia w tamtej sprawie parametrów dróg wewnętrznych nie określił. Zaniechanie to stanowiło zdaniem Sądu Administracyjnego we Wrocławiu naruszenie art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w związku z § 4 pkt 9 ww. rozporządzenia prowadzące do naruszenia zasad sporządzania planu, skutkujące nieważnością opisanego w sentencji fragmentu przepisu. W niniejszej sprawie taka sytuacja nie ma miejsca.

Z powyżej wskazanych powodów Sąd na podstawie art. 147 p.p.s.a. orzekł o stwierdzeniu nieważności § 31 ust. 3 pkt 2 uchwały w zakresie wskazanym w pkt 1 wyroku. Na podstawie art. 151 p.p.s.a. Sąd orzekł o oddaleniu skargi w pozostałym zakresie. O przyznaniu zasądzeniu na rzecz strony skarżącej kosztów postępowania tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 200 i art. 205 § 2 tej ustawy w zw. z § 14 ust. 2 pkt 1 lit c rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. W ocenie Sądu brak było podstaw do uwzględnienia wniosku organu o niezasądzenie kosztów postępowania.

Przewodniczący Sędzia WSA

(-) Maciej Busz

Sędzia WSA

(-) Donata Starosta

Sędzia WSA

(-) Józef Maleszewski